

[Ole Bjørn Kraft.]

Valuta- og Handelsrestriktioner og ved at styrke den økonomiske Forbindelse Landene imellem.

I Konventionen rejses udtrykkelig Spørgsmaalet om Oprettelse af en europæisk Toldunion. Dette kan naturligvis ikke naas paa een Gang; derfor anbefales det, at de Lande, der har nogen Mulighed derfor, indbyrdes tilvejebringer saadanne Toldunionsomraader. Dette kan kun være en Styrkelse for de Bestræbelser, der for Tiden udfoldes for Skabelsen af en nordisk Toldunion, Bestræbelser, som har Det konservative Folkepartis fulde Tilslutning.

Vi er naturligvis ikke blind for de Vanskeligheder, som her foreligger. Vi forstaaer for saa vidt ogsaa godt de Betæneligheder, som kan komme og er kommet til Orde baade i Norge og i Sverige, men vi er overbevist om, at Fordelene for alle de nordiske Lande, hvis Sagen bliver grebet rigtigt an, i det lange Løb vil opveje Ulemperne. En nordisk Toldunion kan naturligvis ikke tilvejebringes fra den ene Dag til den anden. Der maa være de fornødne Overgangsperioder, hvor Erhvervslivet med det mindst mulige Tab kan naa at tilpasse sig. Men jeg tror, det er af afgørende Betydning, at man beslutter sig til at skride til Oprettelsen af Toldunionen og udarbejder Planerne for, hvorledes det Maal, man saaledes opstiller, efterhaanden Skridt for Skridt skal blive naaet.

Der har jo været arbejdet paa denne Sag længe, der er nedsat et Regeringsudvalg, som skal fremkomme med Redegørelser for Vejen frem til Maalet, og jeg vil gerne spørge den højtærede Udenrigsminister, om han ikke har nye Oplysninger at give Tinget om, hvordan Stillingen er, og hvordan det gaar med dette Arbejde — undertiden hører man om det, og derefter gaar der en længere Periode, hvor det gaar i Staa. Det er min Opfattelse, at der kommer ikke noget rigtigt Resultat ud deraf, før man naar til de egentlige politiske Drøftelser Regeringerne imellem. Der skal naturligvis være en vis Basis, der skal samles et vist Materiale, men det afgørende er den politiske Beslutning, og jeg vilde være glad, hvis det var muligt for Udenrigsministeren i Tingets Møde her i Dag at give os en nærmere Redegørelse for Situationen og for, hvorledes man tænker sig at faa Arbejdet til at gaa videre frem. — Vi kan altsaa fra vor Side tiltræde Pariserkonventionen om det europæiske Samarbejde.

Efter at man saaledes har skabt en Organisation for det europæiske Samarbejde

og tilrettelagt dette Samarbejde i store Linier, er Muligheden for at modtage den amerikanske Hjælp og udnytte den paa rette Maade til Stede. Denne Hjælp vil blive ydet direkte fra Amerika til hvert enkelt af de 16 Marshall-Lande, og jeg tror ikke, der fra nogen Side med Rette vil kunne rejses Indvendinger imod, at U. S. A. gennem en særlig Overenskomst ønsker at sikre sig, at de Regeringer, Overenskomsten slutes med, vil bestræbe sig for, saaledes som Ordlyden udtrykkelig er, at den Hjælp og Gave, det stiller til Raadighed for det europæiske Genopbygningsarbejde og dermed for hvert af de 16 Lande, som har tiltraadt Pariserkonventionen, virkelig bliver benyttet efter sit Formaal.

Det er ikke noget urimeligt Krav. Naar man yder en Hjælp af et saadant Omfang og af en saadan Betydning, som der her er Tale om, og i den forsigtige Udformning, som Planen har, mener jeg ikke, at det kan siges, at de danske Suverænitetsrettigheder eller andre Landes Suverænitetsrettigheder derved paa nogen Maade vil blive krænket. Man maa ikke være blind for, at intet vilde være lettere under de nuværende økonomiske Vilkaar end at lade en inflatorisk Udvikling eller et oppustet Forbrug forspilde de Chancer, som Marshall-Hjælpen indebærer. Med den Købekraft paa den ene Side og Varemangel paa den anden Side, som raader i de europæiske Lande, og som ogsaa raader i Danmark, vilde de Ydelser i Form af Raastoffer og Varer, som her stilles til Raadighed, meget hurtigt kunne opsuges af det almindelige Forbrug — i saavel billedlig som bogstavelig Forstand kunne blive spist op — og dermed hindres i at gøre Nytte paa deres virkelige Behovsomraade: Genopbygningen af det Produktionsapparat, som paa langt Sigt ved hvert enkelt Lands egen Kraft skal kunne tilvejebringe den stabile Forhøjelse af Levestandard og Velstanden. Formaalet med dette Tilbud om haard Valuta er jo netop at sætte os selv i Stand til at mangfoldiggøre den i nyskabt haard Valuta, saaledes at Underskuddene paa Handelsbalancen, først og fremmest i Forhold til De Forenede Stater, bortelimineres og Europa selv i saa stor Udstrækning som muligt kommer til at fremstille den Mængde Varer, der er nødvendig for Befolkningens Liv og Trivsel. Det er med fuld Ret, man har sammenlignet Europa med en Patient i økonomisk Henseende, og det er med lige saa stor Ret, man har sagt om Marshall-Planen, at den ikke skal være et Mittel til at mildne Patientens Smerter i en kortvarig Periode,